

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11.02.2015, sp. zn. 31 Cdo 2184/2013, ECLI:CZ:NS:2015:31.CDO.2184.2013.1

Číslo: 55/2015

Právní věta: Obsahuje-li dohoda osoby oprávněné a osoby povinné obsažená v notářském zápisu se svolením k vykonatelnosti (§ 71a až § 71c not. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2001 do 30. 6. 2009) ujednání, podle kterého se dlužník zavazuje splnit pohledávku a jiné nároky věřitele, vyplývající ze závazkového právního vztahu vzniklého na základě smlouvy o budoucí smlouvě o půjčce (na jejímž základě věřitel plnil po sepisu notářského zápisu a jež je podle dohody účastníků skutečností, na níž se budoucí pohledávka zakládá), jde o podmínku ve smyslu ustanovení § 36 odst. 1, věty první, a odst. 2, věty první, obč. zák. (§ 71b odst. 2 not. ř.), jejíž splnění je třeba prokázat způsobem uvedeným v ustanovení § 43 odst. 2 ex. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 11.02.2015

Spisová značka: 31 Cdo 2184/2013

Číslo rozhodnutí: 55

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Exekuce, Notářský zápis, Smlouva o půjčce, Smlouva o smlouvě budoucí

Předpisy: § 36 obč. zák.

§ 43 odst. 2 předpisu č. 120/2001Sb.

§ 50a obč. zák.

§ 657 obč. zák.

§ 71a předpisu č. 358/1992Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 17. 6. 2010, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2010, byla k návrhu oprávněného, doručenému soudu dne 27. 4. 2010, nařízena podle notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti sepsaného notářkou JUDr. H. D., dne 25. 10. 2006 (dále též jen „předmětný notářský zápis“) exekuce na majetek povinného k uspokojení pohledávky oprávněného ve výši 2 000 000 Kč s 10% úrokem ročně od 27. 10. 2006 do zaplacení, k úhradě nákladů exekuce a nákladů oprávněného, jejímž provedením byla pověřena soudní exekutorka JUDr. J. T., Exekutorský úřad v Praze 4.

Povinný podáním ze dne 5. 11. 2010, došlým soudní exekutorce dne 9. 11. 2010, která jej posléze postoupila soudu prvního stupně podle ustanovení § 55 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekutorské činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, navrhl, aby exekuce

byla podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastavena. Návrh zdůvodnil tím, že smlouva o půjčce částky 2 000 000 Kč uzavřená mezi účastníky dne 23. 10. 2006, která podle předmětného notářského zápisu „má být právním důvodem vymáhané pohledávky“, je neplatným právním úkonem, popř. smlouvou o budoucí smlouvě o poskytnutí půjčky, jelikož podle obsahu spisu mu oprávněný poskytl částku 2 000 000 Kč až dne 26. 10. 2006. Pokud je smlouva o půjčce neplatná, jsou poskytnuté finanční prostředky bezdůvodným obohacením, avšak nárok oprávněného na jejich vrácení se promlčel uplynutím 2 let od jejich poskytnutí, tedy dne 26. 10. 2008; je-li smlouva o půjčce platná, je i v takovém případě nárok oprávněného promlčen, neboť měly-li být prostředky vráceny dne 31. 3. 2007, právo se promlčelo uplynutím tří let od splatnosti, tj. 31. 3. 2010. Skutečnost, že povinný v notářském zápise se svolením k vykonatelnosti učinil jednostranný právní úkon uznání závazku, „nemůže osvědčovat pohledávku oprávněného“, protože uznat právo je možné až po jeho vzniku; v daném případě je tedy uznání závazku neplatné. Dále povinný uvedl, že za nesprávný považuje názor oprávněného, že smlouvu ze dne 23. 10. 2006 je třeba posoudit jako smlouvu o úvěru.

O b v o d n í s o u d pro Prahu 10 usnesením dne 28. 2. 2012 exekuci zastavil a rozhodl, že oprávněný je povinen zaplatit povinnému náhradu nákladů řízení ve výši 4900 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho „právního zástupce“ a že oprávněný je povinen zaplatit pověřené soudní exekutorce na náhradě nákladů exekuce částku, jejíž výše bude vyčíslena v doplňujícím usnesení, a soudní exekutorku vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení předložila vyúčtování požadovaných nákladů exekuce, jinak, že jí bude přiznána pouze částka 3000 Kč na odměně exekutora. Soud prvního stupně vzal po provedeném dokazování za prokázané, že účastníci uzavřeli dne 23. 10. 2006 písemnou smlouvu o půjčce podle ustanovení § 657 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, kterou se oprávněný jako věřitel zavázal poskytnout povinnému jako dlužníkovi částku 2 000 000 Kč, jež měla být splatná dne 31. 3. 2007, že v předmětném notářském zápise sepsaném dne 25. 10. 2006 povinný v bodě druhém prohlásil, že „bude-li věřitelem poskytnuta půjčka v částce 2 000 000 Kč, uznává svůj závazek vůči oprávněnému“, a že z účtu oprávněného vedeného nyní u U. banky byla dne 26. 10. 2006 odepsána částka 2 000 000 Kč ve prospěch účtu povinného. Dovodil, že úmyslem účastníků bylo uzavření smlouvy o půjčce a nikoliv smlouvy o úvěru podle ustanovení § 497 a násl. obč. zák., jak namítal oprávněný. Za správný soud prvního stupně považoval názor povinného, že k uzavření smlouvy o půjčce, která je reálným kontraktem, je třeba „fyzické předání peněz“. Listina označená jako smlouva o půjčce ze dne 23. 10. 2006 je tedy platnou smlouvou o budoucí smlouvě o půjčce, přičemž samotná smlouva o půjčce byla uzavřena až následným převodem peněz, k němuž nedošlo dříve než dne 26. 10. 2006, kdy oprávněný zadal příkaz k úhradě. Dále soud prvního stupně posuzoval, zda v předmětném notářském zápise došlo k platnému uznání závazku ze strany povinného. V tomto ohledu uvedl, že nebyly-li k datu sepisu notářského zápisu povinnému předány žádné finanční prostředky, které měly být předmětem půjčky, nebyla smlouva o půjčce k datu 25. 10. 2006 uzavřena, a závazek povinného k vrácení částky 2 000 000 Kč tak „dosud“ nevznikl, což vyplývá i z notářského zápisu, v němž je uvedeno, že „povinný uznává svůj závazek, bude-li věřitelem poskytnuta půjčka“; jinými slovy tak bylo prokázano, že „ke dni 25. 10. 2006 dluh povinného vůči oprávněnému neexistoval“. Ze znění uznávacího prohlášení, v němž je uvedeno, že „bude-li věřitelem poskytnuta půjčka“, ostatně ani nelze dovodit, že „by došlo k založení právní domněnky existence dluhu ke dni sepsání uznání“. Z toho pak vyplývá, že podle hmotného práva neměl oprávněný ke dni 25. 10. 2006 nárok na vrácení pohledávky 2 000 000 Kč, tudíž podle předmětného notářského zápisu nelze vést exekuci, a pokud již exekuce byla nařízena, je dán důvod k jejímu zastavení pro nepřípustnost podle ustanovení 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

K odvolání oprávněného M ě s t s k ý s o u d v Praze usnesením ze dne 5. 2. 2013 usnesení soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že oprávněný je povinen zaplatit povinnému náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 4600 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce.

Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu zjištěného obvodním soudem a ztotožnil se s jeho závěrem, že notářský zápis ze dne 25. 10. 2006 „není řádným exekučním titulem s ohledem na to, že v době jeho sepsání žádný závazek povinného ve vztahu k oprávněnému neexistoval a že je tudíž výkon takového exekutorského zápisu nepřipustný“. Podle odvolacího soudu „tato skutečnost neexistence samotného závazku ke dni sepsání notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti dne 25. 10. 2006 je tou zásadní skutečností, pro kterou soud prvního stupně správně exekuci zastavil a s námitkami oprávněného opakujícími se v jeho odvolání nejenom že se vypořádal, ale nejsou argumentačně přiléhavé“. Dále odvolací soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. [20 Cdo 2814/2009](#), v jehož odůvodnění se uvádí, že „svolením k vykonatelnosti se rozumí takové prohlášení povinné osoby, z něhož vyplývá, že tato osoba souhlasí s tím, aby notářský zápis byl - v případě, že v určené době osobě oprávněné řádně stanovený předmět plnění neposkytne - bez dalšího titulem pro výkon rozhodnutí (exekuci). Má-li se notářský zápis „stát přímým exekučním titulem pouze pro případ neposkytnutí předmětu plnění v určité dohodou určené době, pak ze samotné povahy tohoto institutu vyplývá, že tato dohoda nemůže být sjednána tak, aby uplynula v den sepisu notářského zápisu, jelikož v takovém případě by již nešlo o svolení k vykonatelnosti pro případ nesplnění povinnosti ze závazků (a ujednání používající formulace «pro případ» nemůže nesměrovat do budoucna)“. Přípisem doručeným soudu prvního stupně dne 15. 5. 2013 soudní exekutorka sdělila, že po oprávněném nepožaduje náhradu nákladů exekuce - odměnu ani hotové výdaje.

Proti usnesení odvolacího soudu podal oprávněný dovolání, jehož přípustnost shledává v tom, že předpoklady pro zastavení exekuce soud posoudil v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, přičemž uplatnil dovolací důvod uvedený v ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř., tedy, že napadené usnesení spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Oproti závěru odvolacího soudu „o neexistenci závazku mezi účastníky ke dni sepsání notářského zápisu“ dovozuje, že uznání dluhu a dohoda o vykonatelnosti tohoto zápisu jsou vázány na odkládací podmínku (tj. „Bude-li dlužníkem poskytnuta půjčka ...“) a že svolení k vykonatelnosti zápisu se váže k budoucí pohledávce oprávněného. Za nesprávný tudíž považuje názor soudů obou stupňů, že účastníci nemohli dohodu - včetně dohody o uznání závazku nebo dohody o svolení s vykonatelností notářského zápisu - vázat na splnění podmínky; v tomto ohledu odkázal na ustanovení § 2 odst. 3 obč. zák., podle kterého si účastníci občanskoprávních vztahů mohou upravit svá vzájemná práva a povinnosti dohodou odchylně od zákona, a na nálezy Ústavního soudu „č. 1, sv. 17 a č. 191, sv. 38“. Oběma soudům vytýká, že se nezabývaly „věcnou stránkou“, tedy faktickou vůlí stran a skutečností, že oprávněný povinnému sjednanou částku skutečně podle dohody poskytl a že mu ji povinný nevrátil, a že smlouvu o půjčce, kterou účastníci uzavřeli, posoudily jako neplatnou. V tomto ohledu dovolatel poukazuje na ustanovení § 35 odst. 2 obč. zák. a na nálezy Ústavního soudu sp. zn. [I. ÚS 222/2000](#), „č. 75, sv. 37 a č. 84, sv. 37“, s nimiž je napadené rozhodnutí v rozporu. Dále dovolatel odvolacímu soudu vytýká, že se nevypořádal s ustanovením § 71b odst. 2 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění platném ke dni sepisu předmětného notářského zápisu, z něhož pro danou věc vyplývá, že podmínkou uznání dluhu i souhlasu k vykonatelnosti tohoto zápisu je skutečnost, že oprávněný povinnému finanční prostředky skutečně vyplatí, což v řízení bylo prokázáno, a povinný to nepopíral („rozsudek“ Nejvyššího soudu sp. zn. [20 Cdo 2910/2007](#), usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [21 Cdo 1691/2004](#) a rozsudek tohoto soudu sp. zn. [32 Odo 894/2002](#), uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 12, ročníku 2003, pod číslem 215). Protože odvolací soud posoudil předpoklady pro zastavení exekuce v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, dovolatel navrhl, aby dovolací soud jeho rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Povinný uvedl, že podle právní úpravy notářského řádu ke dni 25. 10. 2006 bylo možno uzavřít dohodu se svolením k vykonatelnosti pouze o již existující pohledávce nebo jiném nároku účastníka vyplývajícím ze závazkového právního vztahu, a nikoliv o budoucí pohledávce, popř. budoucím nároku (tato možnost byla v tomto předpise zakotvena až novelou provedenou zákonem č. 7/2009 Sb., účinným od 1. 7. 2009). Za nesprávnou povinný považuje i námitku oprávněného, že podle ustanovení § 71b odst. not. ř. mohla dohoda účastníků obsahovat též podmínky, případně vzájemné

povinnosti, na jejichž splnění je poskytnutí předmětu plnění vázáno, a že z formulace v notářském zápise „bude-li poskytnuta věřitelem půjčka“, vyplývá, že jde právě o takovou podmínku, jelikož v tomto zápise se „nehovoří“ o poskytnutí peněžních prostředků, ale o půjčce jako celku, a je tak patrné, že závazek k jejímu vrácení povinným v době sepisu notářského zápisu neexistoval. Dále vyslovil názor, že jeho prohlášení o svolení k vykonatelnosti může být podle notářského řádu vázáno pouze na podmínku, že pohledávku nesplní řádně a včas, a nikoliv na jiné podmínky. Poukázal taktéž na to, že v řízení vznesl námitku promlčení „nároku“ oprávněného, jelikož půjčka měla být vrácena do 31. 3. 2007 a návrh na nařízení exekuce byl podán až po uplynutí tříleté promlčecí doby uvedené v ustanovení § 101 obč. zák. Uznání závazku uvedené v notářském zápise na tom nemůže nic změnit, neboť právo je možno uznat až po jeho vzniku.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Tříčlenný senát 21 Cdo, který měl podle rozvrhu práce Nejvyššího soudu dovolání projednat a rozhodnout o něm, dospěl při posouzení otázky, zda v případě, že dohoda osoby oprávněné a osoby povinné obsažená v notářském zápise se svolením k vykonatelnosti (§ 71a až § 71c zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti /notářský řád/, ve znění účinném od 1. 1. 2001 do 30. 6. 2009), podle níž je „právním důvodem závazku písemná smlouva o půjčce“ (uzavřená mezi nimi před sepisem tohoto zápisu, na základě níž byly finanční prostředky poskytnuty až po jeho sepisu), a obsahující ujednání, podle kterého „bude-li věřitelem poskytnuta dlužníku půjčka podle smlouvy o půjčce, zavazuje se dlužník splnit pohledávku a jiné nároky věřitele, vyplývající ze závazkového právního vztahu vzniklého na základě smlouvy o půjčce, jde o dohodu s podmínkou ve smyslu ustanovení § 36 odst. 1, věty první, a odst. 2, věty první, obč. zák. (§ 71b odst. 2 not. ř.), jejíž splnění je třeba prokázat způsobem uvedeným v ustanovení § 43 ex. ř., k právnímu názoru odlišnému od toho, který byl vyjádřen ve skutkově obdobné věci v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. [20 Cdo 3334/2012](#). V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud dovodil, že není-li dohoda účastníků obsažená v notářském zápise se svolením k vykonatelnosti hmotněprávním úkonem, pak ujednání (téměř totožného znění) v ní obsažené, nelze považovat za podmínku ve smyslu ustanovení § 36 obč. zák., na jejíž splnění lze vázat vznik, změnu nebo zánik práva či povinnosti, a že se proto neuplatní požadavek předepsaný ustanovením § 43 ex. ř. Senát 21 Cdo proto rozhodl o postoupení věci podle § 20 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia. Velký senát občanskoprávního a obchodního kolegia (dále jen „velký senát“) pak věc projednal a rozhodl o ní v souladu s ustanoveními § 19 a § 20 odst. 1 uvedeného zákona.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) při projednání dovolání a rozhodnutí o něm postupoval – jak vyplývá z ustanovení čl. II bodu 2 zákona č. 293/2013 Sb. – podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31. 12. 2013. Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení), zastoupenou advokátem, ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka

posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

Protože shora vymezená právní otázka má být dovolacím soudem posouzena jinak, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání povinného je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání napadeného usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – s ohledem na to, že návrh na nařízení exekuce byl podán dne 27. 4. 2010 – podle občanského soudního řádu a exekučního řádu ve zněních účinných do 31. 12. 2012 (srov. čl. II., bod 1. a čl. IV., bod 1. přechodných ustanovení zákona č. 396/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony). Na notářský zápis se svolením k vykonatelnosti sepsaný dne 25. 10. 2006 je třeba aplikovat zákon č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, účinném od 1. 1. 2001 do 30. 6. 2009, a ustanovení § 36 odst. 1 a 2 obč. zák., ve znění účinném do 31. 12. 2013.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Rozhodnutí odvolacího soudu je založeno na totožném závěru, k němuž dospěl soud prvního stupně, že je dán důvod k zastavení exekuce pro nepřípustnost podle ustanovení 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., neboť „oprávněný neměl podle hmotného práva ke dni 25. 10. 2006“ (kdy byl notářkou notářský zápis se svolením k vykonatelnosti sepsán), „nárok na vrácení pohledávky ve výši 2 000 000 Kč, jelikož dluh povinného vůči oprávněnému k tomuto datu neexistoval“ (když oprávněný tuto částku poukázal na účet povinného až dne 26. 10. 2006), a nelze tak dovodit, že „by došlo k založení právní domněnky existence dluhu ke dni sepsání uznání“, což vyplývá i z uznávacího prohlášení povinného uvozeného slovním spojením „bude-li věřitelem poskytnuta půjčka....“.

Podle ustanovení § 52 odst. 1 ex. ř. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu.

Podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže výkon rozhodnutí je nepřípustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat. Nařízený výkon rozhodnutí zastaví soud na návrh nebo i bez návrhu (§ 269 odst. 1 o. s. ř.).

Z hlediska skutkového stavu bylo zjištěno, že dne 23. 10. 2006 uzavřel oprávněný jako věřitel s povinným jako dlužníkem písemnou smlouvu o půjčce podle ustanovení § 657 obč. zák., kterou se oprávněný zavázal poskytnout povinnému dne 25. 10. 2006 na jeho účet částku 2 000 000 Kč s tím, že půjčka je splatná do 31. 3. 2007. Z obsahu této smlouvy dále vyplývá, že smluvní strany se dohodly, že dlužník zaplatí věřiteli úrok z poskytnutých prostředků půjčky ve výši 10 % p. a. a že částku odpovídající úroku je dlužník povinen splatit spolu s jistinou k datu splatnosti, tj. 31. 3. 2007.

Exekučním titulem je v dané věci notářský zápis se svolením k vykonatelnosti sepsaný dne 25. 10. 2006 JUDr. H. D., notářkou, jehož účastníky byli oprávněný jako věřitel a povinný jako dlužník a jehož obsahem je dohoda o uznání dluhu a dohoda o svolení k vykonatelnosti. V jeho ustanovení „za prvé“ nazvaném „právní titul závazku“ je uvedeno, že dne 23. 10. 2006 uzavřeli věřitel a dlužník smlouvu o půjčce částky 2 000 000 Kč, v ustanovení „za druhé“ nazvaném „uznání dluhu“ se uvádí, že „bude-li věřitelem poskytnuta dlužníku půjčka ve výši 2 000 000 Kč dle smlouvy o půjčce“, dlužník uznává svůj závazek vůči věřiteli z důvodu uvedeného v ustanovení „za prvé“ a dále uznává existenci

svého závazku k jeho zaplacení způsobem uvedeným v ustanovení „za třetí“ a věřitel toto uznání akceptuje. V ustanovení „za třetí“ nazvaném „dohoda o svolení k vykonatelnosti notářského zápisu“ je uvedeno, že „bude-li věřitelem poskytnuta dlužníku půjčka ve výši 2 000 000 Kč dle smlouvy o půjčce ze dne 23. 10. 2006, dlužník jako osoba povinná se zavazuje splnit pohledávku a jiné nároky věřitele jako osoby oprávněné, vyplývající ze závazkového právního vztahu vzniklého na základě smlouvy o půjčce uzavřené dne 23. 10. 2006 a dohody o uznání dluhu uzavřené dne 25. 10. 2006 formou notářského zápisu..., a věřitel tento závazek přijímá. Na to pod body 1) až 4) následuje podrobný výčet náležitostí této dohody, a to označení osoby oprávněné, osoby povinné, právního důvodu, jímž je smlouva o půjčce uzavřená dne 23. 10. 2006 mezi věřitelem a dlužníkem a dohoda o uznání dluhu uzavřená mezi věřitelem a dlužníkem dne 25. 10. 2006 formou tohoto notářského zápisu, dále je vymezen předmět a doba plnění, kde se uvádí, že předmětem plnění jsou peněžní prostředky ve výši 2 000 000 Kč s příslušenstvím, že dlužník je povinen uhradit věřiteli jistinu závazku ve výši 2 000 000 Kč nejpozději do 31. 3. 2007 a úrok z poskytnutých prostředků půjčky ve výši 10 % z dlužné částky ročně, přičemž úrok je splatný společně s jistinou, tj. nejpozději do 31. 3. 2007. Dále byl dohodnut sankční úrok a možnost předčasného splacení a v bodu 5) dlužník svolil k tomu, aby byl tento notářský zápis titulem pro výkon rozhodnutí „ohledně výše uvedené budoucí splatné pohledávky věřitele“.

Notář sepíše na žádost notářský zápis o dohodě, kterou se účastník zaváže splnit pohledávku nebo jiný nárok druhého účastníka vyplývající ze závazkového právního vztahu, v níž svolí, aby podle tohoto zápisu byl nařízen a proveden výkon rozhodnutí (exekuce), jestliže svou povinnost řádně a včas nesplní (srov. § 71a odst. 1 a § 71c not. ř.); takový notářský zápis je exekučním titulem (srov. § 40 odst. 1 písm. d/ ex. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2012). Dohoda účastníků může obsahovat též podmínky, popřípadě vzájemné povinnosti oprávněné osoby, na jejichž splnění je poskytnutí předmětu plnění vázáno (srov. § 71b odst. 2 not. ř.). Náležitosti dohody podle odstavců 1 a 2 notář v zápisu uvede podle shodného prohlášení účastníků (srov. § 71b odst. 3 not. ř.).

Notářský zápis se svolením k vykonatelnosti je podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) ex. ř. exekučním titulem, jestliže splňuje formální náležitosti stanovené pro sepisování notářských zápisů o právních úkonech, jestliže obsahuje dohodu osoby oprávněné ze závazkového právního vztahu s osobou ze závazkového právního vztahu povinnou, v níž jsou přesně označeny oprávněná a povinná osoba, uvedeny skutečnosti, na nichž se pohledávka nebo jiný nárok zakládá, předmět plnění a doba plnění, a obsaženo prohlášení povinné osoby o svolení k vykonatelnosti zápisu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 1999, sp. zn. [21 Cdo 2020/98](#), uveřejněné pod číslem 4/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek – dále jen „R 4/2000“).

Dohodou oprávněné a povinné osoby, obsaženou v notářském zápisu se svolením k vykonatelnosti, závazkové právní vztahy nevznikají, nemění se a ani nezánikají. Dohoda podle ustanovení § 71a not. ř. proto nemá (sama o sobě) hmotněprávní povahu; jde o jednu z náležitostí, kterou musí notářský zápis se svolením k vykonatelnosti obsahovat, aby byl ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) ex. ř. z materiálního hlediska vykonatelný. Dohoda oprávněné a povinné osoby tedy sama o sobě nemá za následek vznik, změnu nebo zánik práv nebo povinností účastníků právního vztahu. V notářském zápisu se svolením k vykonatelnosti se neuvádí (protože nepatří k jeho obsahovým náležitostem) hmotněprávní úkon, ať jednostranný, dvoustranný nebo vícestranný, bez ohledu na to, zda se týká vzniku právního vztahu nebo jeho změny, popřípadě uznání dluhu, o jehož splnění jde. Uvedené samozřejmě neznamená, že by notářský zápis o takovém hmotněprávním úkonu nemohl být obsažen ve stejné listině s notářským zápisem se svolením k vykonatelnosti; oba tyto zápisy je ovšem třeba důsledně rozlišovat a navzájem nezaměňovat (srov. odůvodnění R 4/2000). Dohoda ve smyslu ustanovení § 71a not. ř. je právním úkonem oprávněné a povinné osoby, který má opodstatnění toliko v poměrech exekučních; sepsána notářským zápisem vyjadřuje „smír“ mezi věřitelem a dlužníkem o jejich vzájemných právech a povinnostech, jehož účelem a cílem je umožnit věřiteli domoci se splnění

dluhu výkonem rozhodnutí (exekucí) bez předcházejícího nalézacího soudního řízení (srov. odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2005, sp. zn. [20 Cdo 207/2004](#)).

I když je notářský zápis se svolením k vykonatelnosti exekučním titulem, není – jak vyplývá ze znění ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) ex. ř. – rozhodnutím a nemá ani účinky, které zákon s rozhodnutím spojuje. Má povahu veřejné listiny (srov. § 6 not. ř.) a není vybaven účinky právní moci ani závaznosti pro účastníky a pro všechny orgány, jaké mají například rozhodnutí soudu vydaná v občanském soudním řízení (srov. § 159a o. s. ř.). Skutečnost, že se osoba povinná zavázala poskytnout oprávněné osobě stanovené plnění a že dohoda o tom byla uvedena v notářském zápise se svolením k vykonatelnosti, rovněž nepředstavuje překážku, která by bránila projednání sporu o stejné plnění před orgánem, do jehož pravomoci náleží projednání takové věci (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2000, sp. zn. [21 Cdo 267/2000](#), uveřejněného v časopise Soudní judikatura číslo 1, ročníku 2001, pod číslem 15).

Z uvedeného vyplývá, že notářský zápis se svolením k vykonatelnosti má jen formální charakter, neboť obsahuje takové náležitosti, které jsou potřebné k tomu, aby byl jako exekuční titul vykonatelný; notář (na jeho místě jiná oprávněná osoba) jej sepíše na základě dohody oprávněné a povinné osoby, aniž by zkoumal její podklad v hmotném právu, a na základě prohlášení povinné osoby, jímž svoluje k jeho vykonatelnosti. Případné účastníky dohodnuté podmínky a vzájemné povinnosti oprávněné osoby, na jejichž splnění je poskytnutí předmětu plnění vázáno, mají povahu accidentalí, tedy nahodilých složek obsahu dohody vtělených do notářského zápisu (§ 71b odst. 2 not. ř.).

Předmětem plnění se v notářském zápise se svolením k vykonatelnosti vymezuje – jak již uvedeno výše – přesný obsah a rozsah plnění, tedy, řečeno jinak, jaké plnění a v jakém množství má povinná osoba podle údajů obsažených v notářském zápise se svolením k vykonatelnosti poskytnout oprávněné osobě. Doba plnění uvedená v tomto zápise musí přesně a určitě stanovit dobu, do které je povinná osoba povinna předmět plnění poskytnout oprávněné osobě, a tím současně vymezit dobu, po jejímž marném uplynutí může oprávněná osoba důvodně podle notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti navrhnout u soudu nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce).

Judikatura (k tomu opětovně srov. R 4/2000) dále vysvětlila, že svolením k vykonatelnosti se rozumí takové prohlášení povinné osoby, z něhož vyplývá, že tato osoba souhlasí s tím, aby notářský zápis byl – v případě, že v určené době osobě oprávněné řádně stanovený předmět plnění neposkytne – bez dalšího titulem pro výkon rozhodnutí (exekuci), a že dohoda, o níž má být sepsán notářský zápis, musí obsahovat závazek splnit pohledávku nebo jiný nárok vyplývající ze závazkového právního vztahu, přičemž povinný svoluje k vykonatelnosti teprve – a pouze – pro případ, že to, k čemu se zavázal, nesplní řádně a včas, tj. že v budoucnu nastane absence solučního úkonu (srov. odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2002, sp. zn. [20 Cdo 533/2002](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročníku 2003, pod číslem 70). Projev vůle, jímž osoba povinná uvedená v notářském zápise souhlasí s jeho vykonatelností, má procesněprávní povahu, neboť jeho účelem a smyslem je vznik exekučního titulu.

Názor oprávněného, že dohoda účastníků obsažená v předmětném notářském zápise a prohlášení povinného o svolení k vykonatelnosti tohoto zápisu se váže k budoucí pohledávce oprávněného, je správný, a naopak za chybný je třeba označit argument povinného, že podle právní úpravy notářského řádu ke dni jeho sepisu, tj. 25. 10. 2006, bylo možno uzavřít dohodu se svolením k vykonatelnosti pouze o již existující pohledávce nebo jiném nároku účastníka vyplývajícím ze závazkového právního vztahu, a nikoliv o budoucí pohledávce, popř. budoucím nároku, a že tato možnost v něm byla zakotvena až novelou provedenou zákonem č. 7/2009 Sb., účinným od 1. 7. 2009.

Zákonem č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, bylo změněno ustanovení § 71a not. ř. a nově v něm v odstavci 1 byla zakotvena možnost sepisu notářského zápisu o právním úkonu, ve kterém se účastník zaváže splnit peněžitou pohledávku druhého účastníka vyplývající ze zakládaného závazkového právního vztahu, jenž může obsahovat svolení zavázaného účastníka, aby byl podle tohoto zápisu nařízen a proveden výkon rozhodnutí (exekuce) a aby byl takový notářský zápis exekučním titulem, jestliže svou povinnost řádně a včas nesplní. To však neznamená, že by podle ustanovení § 71a not. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2001 do 30. 6. 2009, nebylo možno dohodu osoby oprávněné a povinné uzavřít ohledně budoucí pohledávky vyplývající ze závazkového právního vztahu, že by se osoba povinná nemohla zavázat takovou pohledávku, jež měla v budoucnu vzniknout a jež vyplývala ze závazkového právního vztahu, splnit, ani že by bylo vyloučeno, aby povinná osoba svolila k vykonatelnosti notářského zápisu ve vztahu k budoucí pohledávce oprávněného vyplývající ze závazkového právního vztahu. Pohledávkou, která vznikne v budoucnu, se rozumí pohledávka, jež bude založena na základě smlouvy uzavřené podle smlouvy o smlouvě budoucí (§ 50a obč. zák.), popřípadě podle jiného ujednání (dohody, smlouvy) účastníků, jež obsahuje závazek zřídit určitou pohledávku v budoucnosti (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 5. 2004, sp. zn. [21 Cdo 2217/2003](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura 6, ročníku 2004, pod číslem 110).

Podle ustanovení § 657 obč. zák. smlouvou o půjčce přenechává věřitel dlužníkovi věci určené podle druhu, zejména peníze, a dlužník se zavazuje vrátit po uplynutí dohodnuté doby věci stejného druhu.

Smlouva o půjčce je tradičně považována za smlouvu reálnou; znamená to, že ke smlouvě o půjčce nedochází jen na základě dohody stran (účinným přijetím návrhu na uzavření smlouvy), ale až skutečným odevzdáním předmětu půjčky dlužníku, ke kterému při peněžité půjčce může dojít i bezhotovostním převodem na účet dlužníka (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 5. 2004, sp. zn. [21 Cdo 2217/2003](#), uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 6, ročníku 2004, pod číslem 110, či rozsudek téhož soudu ze dne 11. 12. 2009, sp. zn. [21 Cdo 4520/2007](#)). Jinak řečeno, dokud nedošlo k předání peněz či k bezhotovostnímu převodu sjednané částky, nevznikl mezi smluvními stranami právní vztah z půjčky.

V projednávané věci je ze skutkových zjištění (a z obsahu smlouvy o půjčce uzavřené mezi účastníky datované dnem 23. 10. 2006) nepochybné, že k půjčce nedošlo v den uzavření smlouvy o půjčce (dne 23. 10. 2006), ale že měla být poskytnuta dne 25. 10. 2006, jak se v ní uvádí, že však k předání předmětu půjčky došlo nejdříve dne 26. 10. 2006, kdy částka 2 000 000 Kč byla odepsána z účtu oprávněného ve prospěch účtu povinného. Podle obsahu ujednání ve smlouvě o půjčce datované dnem 23. 10. 2006 se tedy jedná o smlouvu o smlouvě budoucí, obsahující závazek, že v dohodnuté době poskytne oprávněný povinnému půjčku ve výši 2 000 000 Kč. Vzhledem k tomu, že půjčka byla skutečně poskytnuta (byť se tak stalo nejdříve dne 26. 10. 2006), je jednoznačné, že smlouva o půjčce uvedené částky byla mezi účastníky uzavřena, a to až po sepisu předmětného notářského zápisu ze dne 25. 10. 2006.

Dovolací soud souhlasí i s námitkou oprávněného, že dohoda účastníků v předmětném zápise a prohlášení povinného o svolení k vykonatelnosti tohoto zápisu jsou vázány na splnění odkládací podmínky.

Nejvyšší soud v odůvodnění usnesení ze dne 4. 2. 2005, sp. zn. [21 Cdo 1691/2004](#) (v tomto řešeném případě šlo o rozhodnutí soudu vydané v občanském soudním řízení) dovodil, že z podmínek (§ 36 obč. zák.), na něž lze vázat splnění povinnosti, přichází v úvahu jako předpoklad vykonatelnosti podmínka odkládací (na jejím splnění závisí, zda nastanou předpokládané právní následky rozhodnutí). Protože při rozhodování o nařízení exekuce (výkonu rozhodnutí) soud rozhoduje zpravidla bez slyšení povinného a bez jednání (srov. § 253 o. s. ř.) na základě vlastních zjištění, nemůže zkoumat, zda je podmínka, na kterou je vznik právních následků rozhodnutí vázán, splněna

či nikoli. Splnění podmínky proto musí oprávněný doložit (prokázat) již při podání návrhu na nařízení exekuce, a to způsobem v zákoně uvedeném (§ 262 o. s. ř.). Není-li splnění podmínky doloženo (prokázáno), a to ani přes poučení soudem (§ 254 odst. 3 o. s. ř.), nelze exekuci nařídit a takový návrh musí být zamítnut. Ustálená judikatura též dovodila, že byla-li exekuce přesto nařízena, soud ji – a to i bez návrhu (§ 269 odst. 1 o. s. ř.) – podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastaví. Týž závěr zastává i odborná literatura (srov. JUDr. Kurka, V., JUDr. Drápal, L. Výkon rozhodnutí v soudním řízení, Linde Praha, a. s., Praha – Právnické a ekonomické nakladatelství a knihkupectví Bohumily Hořínkové a Jana Tuláčka, Praha 2004, str. 389). Nedostatek ochoty povinného písemně potvrdit splnění podmínky, případně poskytnout součinnost potřebnou k ověření soukromé listiny, nečiní oprávněného bezbranným; prostředkem, jak takový nedostatek ochoty povinného odstranit, je pro oprávněného žaloba o určení (§ 80 písm. c/ o. s. ř.), že se podmínka splnila – k tomu srov. např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2003, sp. zn. [17 Co 411/2003](#), uveřejněné pod číslem 38/2005 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek). K prokázání splnění podmínky však nestačí prohlášení samotného oprávněného, byť je osvědčeno notářským zápisem podle ustanovení § 80 not. ř.

Taktéž dohoda osoby oprávněné a osoby povinné obsažená v notářském zápisu se svolením k vykonatelnosti, i když je úkonem procesněprávním, může – jak to vyplývá z ustanovení § 71b odst. 2 not. ř. – obsahovat podmínky (popřípadě vzájemné povinnosti oprávněné osoby), na jejichž splnění je poskytnutí předmětu plnění vázáno. Protože notářský zápis se svolením k vykonatelnosti není rozhodnutím a není vybaven účinky právní moci ani závazností pro účastníky a pro všechny orgány, jaké mají například rozhodnutí soudu vydaná v občanském soudním řízení, stane se exekučním titulem teprve poté, co se podmínka dohodnutá osobou oprávněnou a osobou povinnou splnila, a jakmile se pohledávka z dohody obsažené v notářském zápisu vyplývající ze závazkového právního vztahu stala splatnou, tedy po uplynutí doby plnění (nikoliv ode dne sepisu notářského zápisu). Exekuci podle takového notářského zápisu pak soud mohl nařídit, pokud oprávněný již při podání návrhu na nařízení exekuce, popř. dodatečně po poučení soudem (§ 254 odst. 3 o. s. ř.), splnění podmínky prokázal způsobem uvedeným v ustanovení § 262 o. s. ř. či ustanovení § 43 odst. 2 ex. ř.

Podle § 43 odst. 1 ex. ř., jestliže je to, co ukládá exekuční titul povinnému, vázáno na splnění podmínky nebo na splnění vzájemné povinnosti oprávněného, lze exekuci nařídit jen, prokáže-li oprávněný, že se podmínka splnila nebo že sám svou vzájemnou povinnost vůči povinnému již splnil, popřípadě je připraven ji splnit.

Podle § 43 odst. 2 ex. ř. v případech uvedených v odstavci 1 je třeba k potvrzení o vykonatelnosti exekučního titulu připojit listinu vydanou nebo ověřenou státním orgánem nebo notářem, z níž je patrné, že se splnila podmínka nebo že oprávněný splnil svou vzájemnou povinnost, popřípadě je připraven ji splnit.

Jestliže se v předmětném notářském zápisu v ustanovení „za třetí“ uvádí, že „bude-li věřitelem poskytnuta dlužníku půjčka ve výši 2 000 000 Kč dle smlouvy o půjčce ze dne 23. 10. 2006, dlužník jako osoba povinná se zavazuje splnit pohledávku a jiné nároky věřitele jako osoby oprávněné, vyplývající ze závazkového právního vztahu vzniklého na základě smlouvy o půjčce uzavřené dne 23. 10. 2010,...a věřitel tento závazek přijímá“, jde o dohodu účastníků ohledně budoucí pohledávky vázanou na předpoklad – odkládací podmínku (§ 36 odst. 1 obč. zák.), spočívající v tom, že peněžní prostředky budou osobou oprávněnou osobě povinné poskytnuty. Vzhledem k tomu, že oprávněný půjčku v uvedené výši skutečně povinnému poskytl a protože povinný svůj závazek vyplývající z dohody účastníků obsažené touto v notářském zápisu uhradit oprávněnému jistinu závazku ve výši 2 000 000 Kč spolu s příslušenstvím do 31. 3. 2007 nesplnil, a přitom svolil k tomu, aby „tento notářský zápis byl titulem pro výkon rozhodnutí ohledně výše uvedené budoucí splatné pohledávky oprávněného jako věřitele“ (čímž bylo podmíněno i samo prohlášení o svolení k vykonatelnosti), stal by se tento notářský zápis uplynutím dne 31. 3. 2007 vykonatelným exekučním titulem, podle

kterého bylo možno exekuci nařídit za předpokladu, že by oprávněný splnění dohodnuté odkládací podmínky prokázal způsobem uvedeným v ustanovení § 43 odst. 2 ex. ř., tedy listinou vydanou nebo ověřenou státním orgánem nebo notářem, z níž je patrné, že se podmínka splnila.

Velký senát se proto odchyluje od závěrů formulovaných v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. [20 Cdo 3334/2012](#), a uzavírá, že obsahuje-li dohoda osoby oprávněné a osoby povinné obsažená v notářském zápisu se svolením k vykonatelnosti (§ 71a až § 71c not. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2001 do 30. 6. 2009) ujednání, podle kterého „bude-li věřitelem poskytnuta dlužníku půjčka podle smlouvy o půjčce“ (či „poskytne-li věřitel dlužníkovi půjčku“ apod.), zavazuje se dlužník splnit pohledávku a jiné nároky věřitele, vyplývající ze závazkového právního vztahu vzniklého na základě smlouvy o budoucí smlouvě o půjčce (na jejímž základě věřitel plnil po sepisu notářského zápisu a jež je podle dohody účastníků skutečností, na niž se budoucí pohledávka zakládá), jde o podmínku ve smyslu ustanovení § 36 odst. 1, věty první, a odst. 2, věty první, obč. zák. (§ 71b odst. 2 not. ř.), jejíž splnění je třeba prokázat způsobem uvedeným v ustanovení § 43 odst. 2 ex. ř.

Jestliže dohoda osoby oprávněné a osoby povinné obsažená v notářském zápisu se svolením k vykonatelnosti vyplývající ze závazkového právního vztahu se může týkat nejen pohledávky, která již vznikla, ale též pohledávky ze závazkového právního vztahu (v daném případě ze smlouvy o budoucí smlouvě o půjčce), která má vzniknout teprve v budoucnu a jejíž vznik je vázán na splnění odkládací podmínky podle ustanovení § 36 odst. 2, věty první, obč. zák., spočívající v tom, že „peněžní prostředky budou osobou oprávněnou osobě povinné poskytnuty“, pak významnou pro právní posouzení věci z hlediska ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., tedy, zda má oprávněný podle hmotného práva na vymáhané plnění nárok, není okolnost, že předmět půjčky nebyl oprávněným povinnému poskytnut ke dni sepisu notářského zápisu, nýbrž to, že oprávněný svůj závazek z budoucí smlouvy o smlouvě o půjčce splnil a finanční prostředky povinnému skutečně poskytl. Jednostranný právní úkon povinného o uznání budoucího dluhu (§ 558 obč. zák.), obsažený v předmětném notářském zápisu, je – jak bylo uvedeno výše – úkonem hmotněprávním, který nemá pro tuto exekuční věc význam (srov. R 4/2000).

Z obsahu exekučního spisu ovšem vyplývá, že oprávněný k prokázání uvedené podmínky předložil jen své čestné prohlášení ze dne 26. 4. 2010 (opatřené prohlášením o pravosti podpisu na listině nesepsané advokátem) a prostou kopií výpisu z účtu u H. banky, a v řízení o zastavení exekuce dále potvrzení o provedené plátbě vystavené U. bankou spolu s fotokopií příkazu k úhradě částky 2 000 000 Kč na účet povinného, a že jej žádný ze soudů o povinnosti uvedené v ustanovení § 43 ex. ř. v řízení o nařízení ani zastavení exekuce nepoučil (§ 254 odst. 3 o. s. ř.). Z toho vyplývá, že v daném případě nebyly předpoklady pro nařízení exekuce splněny, nikoliv však proto, že oprávněný nemá na vymáhané plnění podle hmotného práva nárok, jak soudy obou stupňů nesprávně dovodily, nýbrž proto, že oprávněný dosud kvalifikovanými listinami neprokázal, že se splnila podmínka sjednaná v dohodě účastníků obsažená v předmětném notářském zápisu a v prohlášení povinného o svolení k jeho vykonatelnosti.

Protože usnesení odvolacího soudu není správné, Nejvyšší soud je ve výroku o věci samé, jakož i závislých výrocích o náhradě nákladů odvolacího řízení, podle ustanovení § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu platí i na usnesení soudu prvního stupně, vyjma výroku, jímž soudní exekutorku vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení předložila vyúčtování požadovaných nákladů exekuce, jinak, že jí bude přiznána pouze částka 3000 Kč na odměně exekutora, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí a věc v tomto rozsahu vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 10 k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2, věta druhá a třetí, o. s. ř.), v němž oprávněnému především poskytne poučení, jakož i lhůtu k předložení listiny uvedené v ustanovení § 43 odst. 2 ex. ř. Teprve po splnění tohoto předpokladu pro vedení exekuce se soud bude zabývat důvodem, pro nějž povinný návrh na zastavení exekuce podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. podal.